

Umbra din parc

Umbra a alunecat ușor pe panta de la intrarea în parcul dendrologic înconjurat ca o cazemată de zidurile gri ale blocurilor mohorâte. Privirea mea s-a strecurat tiptil pe urmele sale. A trecut prin labirintul arborilor de tuia, cu un vârf mai înalți decât anul trecut, și s-a oprit o clipă în locul în care doi bulgări de lumină se rostogoleau veseli în iarba arsă de soare sub ochii de statuie ai mamei pisici, cu blana în aceleași nuanțe de alb și portocaliu ca ale puilor săi. Mirele parcului, plopul cu trup de atlet argintiu își vântura bănuții sclipitori momind umbra ce se oprise pe banca de sub teiul ce lăcrima după parfumul ce-i fusese furat și vândut la tarabă de stăpânul cireșelor.

- Vino, ce mai aștepți? Nu vrei să te îmbogățești?

Un salt a fost de ajuns. Umbra, răspunzând îndemnului, s-a încolăcit ca o anacondă pe trupul tânăr și lucios al copacului cu buzunarele dolidora de monezi verzi. S-a oprit ca o regină pe trepidul ce-i ținea loc de cap, sfidând sălciile de pe partea cealaltă a străzii, care, proaspăt coafate cu pești Zuru în pletele ondulate, țipau în ritm de cancan ridicându-și poalele.

- Nu-ți risipi averea pe o simplă fantomă. Mai bine petrece-ți viața cu noi și n-o să-ți pară rău.

- Nu mă însoțesc cu voi. Sunteți frigide și ucigașe de fii nenăscuți, le-a respins plopul întorcându-le spatele și cuprinzând de mijloc himera ce se așezase în brațele sale. Bine ai

venit, majestate! Te aștept de multă vreme. Vreau să-mi împart viața și averea cu tine.

Înainte de a răspunde, umbra și-a țuguat buzele, a bătut din palme și zeci de nimfe i s-au aplecat la picioare gata să-i îndeplinească rugile.

- Vreau să călătorim, să mergem spre începuturi, înainte ca acest biet plop să se fi născut.

- Prea bine, i-au răspuns nimfele. Nu trebuie să ne depărtăm prea mult. Privește în această oglindă cu multe fațete și vei afla tot ce vrei.

Umbra, plină de curiozitate, s-a întors către cea care o conducea într-o lume veche, de poveste. Undeva, într-o țară mărginită de ape și învăluită în colb, un băiat cu picioarele goale și cămașa zdrențuită se cățara din pom în pom și strica cuiburile păsărilor. Pe o altă față, în zi de sărbătoare, același puști chinuia câinii, le lega tînichele de coadă și apoi îi alunga cu pietre.

În fața bisericii, o bătrână, în haine cernite, cu broboadă albă pe cap, îl oprește și îi vorbește despre bunătate și înțelepciune. Acela, în loc s-o asculte, îi răspunde cu obrăznicie.

- Lasă-mă în pace, babă afurisită, uitată de Dumnezeu pe pământ. Nu am ce să învăț de la tine.

Sfânta și-a scos bagheta de sub broboadă, a desenat spirale prin aer și i-a spus cu părere de rău.

- Bine zici, uitată de Domnul pe pământ. Am crezut că te aduc pe calea cea bună și că te fac om de omenie. Dacă n-ai știut să te folosești de bunătatea mea, atunci să te ajungă blestemul cântătoarelor pe care le-ai lăsat fără cuib și cel al câinilor pe care i-ai chinuit! Să te transformi într-un copac singuratic cu inima rece ca gheața, care să nu facă flori sau rod și în care nici o pasăre să nu-și găsească adăpost!

Băiatul a încercat să fugă, dar a simțit cum picioarele i-au prins rădăcini, iar sângele i-a înghețat în vene.

Mâhnită, umbra a întors oglinda. Pe partea cealaltă, o mulțime de copaci priveau cu capetele plecate spre un Crist răstignit pe o cruce din lemn de plop. Dintre toți, numai proprietarul lemnului nu și-a plecat capul, ascunzând între ramurile sale un Iuda spânzurat și pungile sale zornăitoare. Frunzele au început să se legene, precum copii fără părinți, la cea mai ușoară adiere de vânt, să foșnească și să îngâne cântecele lui Orfeu însoțind mortul pe drumul către lumea cealaltă.

Ca o nălucă, duhul s-a desprins dintre ramurile ce îl țineau prizonier. S-a repezit către soare și l-a îmbrobodit cu o năframă neagră acoperindu-i fruntea, ochii, gura, fața întregă.

Surle și tobe trâmbețau zvon de război, în timp ce armate de nori plumburii asediau parcul.

Bubuituri de tun au deschis porțile pământului și ferestrele cerului. Ghemurile portocalii și mama lor s-au adăpostit lângă tulpina înaltă cu ramuri nenumărate și flori galbene verzui de Umbra Iepurelui.

Copacul cu frunze în formă de inimă a început să tremure cuprins de frisoane. S-a întors, plin de speranță, spre umbrela cu spițele rupte pe care un trecător grăbit o aruncase lângă un coș de gunoi. Un balaur cu armură de argint a coborât din corabia agățată de coastele norilor, s-a repezit spre plop și l-a înveșmântat în foc. Atletul cu flacăra olimpică deasupra creștetului a înconjurat rondul din mijlocul parcului împrăștiindu-și pe jos bănuții verzi. În cele din urmă, s-a prăbușit la pământ ca un maratonist învins. Sălciile de pe trotuar și-au ascuns chipurile zâmbitoare sub pletele dese schimbând zulfii în lacrimi de curcubeu.

La ieșirea din parcul dendrologic, privirea mi s-a împiedicat de un ciot cu scoarță albă ocrotit de o umbră.

Nina Elena PLOPEANU